PĂSTREAZĂ VISUL/KEEP THE DREAM

Stăteam în cameră pierdut, gol, trist, contemplând într-un mod ce îmi apărea ca paradoxal un tablou ce înfăţişa o ieşire către mare dintr-un interior asemănător unei peşteri. O ieşire. O eliberare în albastrul ultramarin. O descătuşare a sufletului.

Ar putea fi atât de simplu... Totul este să găseşti poarta.

O viaţă întreagă se poate dovedi a nu fi de ajuns pentru a definitiva actul cunoaşterii. Nu mă refer la descifrarea tainelor filosofiei - acolo este evident că nu vei putea cuprinde totul. Dar să presupunem că cunoşti (sau aşa crezi) foarte bine pe cineva.

Mereu va apărea ceva nou, nebănuit, care te va surprinde. În modul de a trăi, de a simţi, poate chiar de a face dragoste al persoanei respective. Ceva la care nici nu te-ai fi gândit. Apoi, odată noua lecţie însuşită, vei avea impresia că vei cădea pradă plictiselii... Pentru cât timp, oare? Nu va trece nici o lună şi vei face o nouă descoperire care te va ului. O amintire dintr-un trecut impenetrabil sau o neaşteptată strategie de abordare a viitorului.

La fel şi cu tine însuţi. Nu te cunoşti decât până la nivelul la care îndrăzneşti să o faci. Dincolo de acesta, vor răsări noi şi noi orizonturi... Noi ţărmuri marine.... Noi "ieşiri"...

Am coborât în stradă. Trebuie să schimb un pic atmosfera. Nu ştiu dacă îmi va fi în mod real mai bine, dar mai rău nu are cum să-mi fie. Nu am cum să mă simt mai departe de acea poartă, ba chiar aş putea spune că voi pleca în căutarea ei...

Când am părăsit scara rulantă pentru a-mi găsi un loc pe peronul metroului, privirea mi-a alunecat către o fată care se sprijinea de unul dintre stâlpii de susţinere, având privirea fixată undeva, în gol. Doi ochi de un albastru nu foarte limpede scrutau eterul... Ca şi cum ar fi vrut să treacă într-o altă lume.

I-am privit costumul de trening, foarte modern şi sportiv.

O viaţă întreagă nu va fi suficientă pentru a ne cunoaşte, străino... Crezi că voi afla vreodată care este amintirea ta cea mai de preţ? Dorinţa ta cea mai arzătoare? Felul în care te dărui?

Iar dacă, totuşi, o voi face, în mod sigur va mai rămâne o taină...

*

De ce Iisus a ştiut de la bun început că va exista o A doua venire? Că sacrificiul său se va dovedi, după 2000 de ani, a fi fost nu zadarnic, ci insuficient pentru adevărata Eliberare? Necesar, dar nu şi suficient. Fiindcă omul, cea mai temperamentală şi imprevizibilă fiinţă din câte s-ar fi putut crea, gata oricând fie să îngheţe, fie să arunce totul în aer dintr-un impuls al orgoliului sau, dimpotrivă, dintr-o sclipire de geniu, este previzibil într-un singur lucru: în păcat.

Are o pornire irezistibilă de a păcătui, asemeni unui cleptoman care nu are nevoie

de lucrul în sine, ci este fascinat de actul de a fura.

Omul, rătăcit între creaturile invizibile, diafane care plutesc în aer şi pe care le numim îndeobşte îngeri şi infernul de nedescris al Pământului ales de Adam şi Eva, se va îndrepta, inevitabil, către plăsmuirea unui monstru - de parcă acesta îi va putea aduce vreun bine.

Vreun bine, nu, dar în schimb îi oferă satisfacţie.

Şi Kevin Carter a căutat o ieşire. A surprins pe peliculă o imagine senzaţională, genială, valorând mai mult decât un Pulitzer: vulturul care stătea la pândă era, în fapt, nu atât o pasăre de pradă, cât oglinda unor fiinţe lipsite de conştiinţă - era monstrul pe care semenii lui Kevin avuseseră grijă să-l creeze.

Era stigmatul trecerii noastre prin Purgatoriu.

Câteodată mi-l imaginez pe nefericitul fotograf urmărit de imagini de coşmar, torturat de gloria ce-i fusese adusă de barbaria umană, temându-se ca nu cumva "Păsările" lui Hitchcock să înceapă a prinde viaţă pentru a coborî în lume, îndoindu-se, poate, de propriul sens existenţial.

Rulând într-o maşină ucigaşă. Nu căutase decât o ieşire. O IEŞIRE.

Atunci mă cuprinde o durere imensă, atroce, o teamă paralizantă, fiindcă ştiu că nimeni n-ar fi găsit-o în locul său. Începe să-mi fie frică de deşert, de moarte, de monstruozitate. Aş dori, poate, să mă întorc în timp pentru a-i dărui o fotografie cu un răsărit de soare pe o plajă uitată. Să-i aline eternitatea.

Există, cu adevărat, vreo posibilitate? Mă simt ca în "The Cube": rulând către un sfârşit anunţat.

Am coborât la metrou.

Trece o garnitură, apoi alta. Un zgomot infernal, o reclamă luminoasă. O clipă, o eternitate. Tu, eu, Kevin.

Aştept a treia garnitură... Un răstimp suficient pentru a sări. Sau pentru a visa.

Am închis ochii şi am tras aer adânc în piept.

Când am privit din nou peronul, am zărit-o rezemată de acelaşi stâlp de susţinere, în acelaşi echipament sport, cu aceeaşi privire aţintită în gol.

Care este amintirea ta cea mai de preţ?

*

Şi dacă ne vom cunoaşte vreodată, şi dacă vom servi cina împreună, şi dacă vom face dragoste într-o noapte de neuitat, tot nu voi afla întreg adevărul despre tine: o parte nu vei dori să mi-o dezvălui, iar o parte nu o cunoşti nici tu... Vor rămâne doar confesiunile, amintirile, glumele, atingerea... Acea parte care este vizibilă.

Ce caut, cu adevărat? Rătăcit între bombele aducătoare de moarte, cimitirele devastate ale omenirii şi corbii mutanţi care se pregătesc să ne ia sufletele, între tragismul păpuşilor ucise de propriile noastre dorinţe şi abjecţia instalată pe tronuri de aur, ce caut, cu adevărat? Pe cine?

De ce am impresia că poarta o pot zări doar undeva, departe în privirea ta absentă... Acolo unde numai Dumnezeu poate pătrunde.

Dacă voi reuşi, fie şi pentru o clipă, să-ţi smulg un zâmbet, sunt convins că voi întrezări ieşirea...

Am terminat lucrul, lung şi plictisitor, la corectura unui volum interminabil. Mi-am aprins o ţigară şi am intrat pe net. Peisaje sud-americane, ştiri, fotomodele... Bah, oricum le văd în fiecare zi.

Mi-am amintit că de mult timp voiam să achiziţionez o carte a lui James Meek. Am intrat în librăria online şi, deşi în multe locuri stocul era deja epuizat, am reuşit să o găsesc şi chiar să o adaug în coşul de cumpărături.

Apoi, când să procesez comanda, m-am oprit. Iar voi rămâne fără bani, iar voi fi silit la procedeul nesuferit al împrumutului, iar îmi voi număra sumele pentru ţigări, metrou şi Coca-Cola...

Oricât de mult îmi doresc s-o citesc, mai bine renunţ. Cât mai am timp.

Am anulat comanda şi am rămas cu ochii aţintiţi în ecran, cuprins de un sentiment de frustrare.

Pe cine caut...

*

Oare Moartea a coborât, sinistră, asupra omenirii, exact ca în fotografia lui Kevin? Oare declicul său atroce este implacabil? Oare nu ne mai rămâne timp pentru nimic?

Bombe. Kamikaze. Sânge, blood. Sfâşiere, macabru.

Nu ne va ajunge timpul nici pentru a ne cunoaşte, nici pentru a ne răscumpăra păcatul... Suntem imprevizibili, dar nu într-atât...

Trebuie să ies, altfel imaginile de coşmar mă vor urmări, mi se vor impregna pe creier, vor deveni o a doua natură...

Am coborât pe scara rulantă de la metrou, de data aceasta având un scop precis: să o reîntâlnesc pe străină. Să încerc să-i descifrez taina. Să facem schimb de ID-uri sau de numere de telefon.

Două garnituri au trecut. Răstimpul pentru a sări sau pentru a visa.

Am închis ochii şi am respirat, ca într-un ritual, ca într-o magie.

Când am privit din nou peronul metroului, locul de lângă stâlpii de susţinere era gol.

Am aşteptat zeci de minute, aproape implorând-o să apară. Era ora la care ne intersectam de fiecare dată, sunt convins că nu făcusem nicio greşeală.

Nimic.

M-a durut atât de tare încât am simţit nevoia să strig. Să strig în faţa Morţii. A fost ca şi cum mi-ar fi fost închisă singura poartă care mai îmi putea aduce o brumă de speranţă, ca şi cum un nestăvilit torent al dorinţei s-ar fi întors înapoi în mine, strivindu-mă.

Atât voiam, pentru o clipă... Am căutat o ieşire.

*

Cum să câştigăm eternitatea, dacă nici o viaţă nu ştim cum s-o gestionăm? Ni se dă un răstimp pe care îl transformăm într-un vis urât, într-o ucidere a eului. Într-un rânjet cinic.

Kevin, crezi că voi înţelege vreodată câtă durere a fost în sufletul tău? Care era visul tău cel mai de preţ? Nu-mi va ajunge viaţa pentru aceasta... Ştiu doar că avem, aşa cum suntem, dreptul de a căuta poarta către infinit... De a zâmbi în faţa Apocalipsei.

Avem acest drept, fiindcă, în afara monştrilor, creăm şi capodopere...

Cartea nu am luat-o. Zac, tâmp, în mijlocul unei camere pline de Cola şi de scrumiere. Pe străină nu am mai întâlnit-o. Visul îmi este distrus. Dacă nu aş fi avut nimic, nici căutarea, nici dorinţa de a visa, nici amintirea feerică, nici pe cea de napalm, ar fi fost mai bine?

Unde ai dispărut? Ce căuta privirea aceea spălăcită, pierdută - şi totuşi atât de sublimă încât mi-am dorit ca infinitul să încapă în ea? Am zărit în ea, deşi atrofiată, speranţa - şi atunci am început să alerg ca un nebun în căutarea ta. Am devenit obsedat să-ţi aflu secretele, să-ţi cunosc amintirile, să-ţi obţin atingerea...

Am început să plâng.

Într-un târziu, am deschis televizorul şi am început să comut de pe un canal pe altul, absent. Războiul din Irak... O nouă captură de droguri... Miss Universe... Era să închid, dar am rămas puţin pe un canal de ştiri.

"O tânără se zbate între viaţă şi moarte la un spital din Capitală după ce a încercat să-şi ia viaţa tăindu-şi venele în propriul apartament... Se pare că motivul tentativei de sinucidere îl reprezintă pierderea slujbei, cu o zi înainte...".

Am privit imaginile. Nu se poate, înnebunesc! Era ea, fata de la metrou...

Am înregistrat în memorie numele spitalului, m-am îmbrăcat şi am ieşit în goană pe uşă.

*

Nu, te rog... Nu-mi face asta... Nu muri.

Ar fi cel mai cumplit lucru care s-ar putea întâmpla... Nu-ţi voi afla, poate, nici numele, darămite amintirile... dorinţele... viaţa.

Am spus că nu ne-ar ajunge o viaţă întreagă... dar, desigur, nu asta am vrut să spun. Nu-mi închide poarta, nu mă arunca în întuneric... Nu-ţi ucide visul.

Te rog...

Am reuşit să identific rezerva în care se afla, dar bineînţeles că n-am fost lăsat să intru.

"Nu credem că va scăpa... S-a tăiat profund şi a pierdut mult sânge. O ţinem totuşi sub perfuzie, facem tot posibilul".

Am rămas mut, pietrificat, ca în faţa unei sentinţe.

"Vă rog... Spuneţi-mi cine este... Cu ce se ocupa".

"O cheamă Dora... Lucra la o librărie care avea şi un site... Se pare că, odată cu

criza economică, vânzările de carte (oricum în scădere) au înregistrat mari pierderi. Câţiva clienţi şi-au anulat comenzile, astfel că librăria a ajuns în cele din urmă în pragul falimentului. Nu a putut suporta vestea concedierii... Alte date despre ea nu avem nici noi".

"POFTIM? Ce-aţi spus? Că...".

M-a cuprins un frison violent, însoţit de o ameţeală. M-am albit la faţă.

"Vă simţiţi bine?".

"Că lucra la o librărie care funcţiona şi online? Că...". Nu mai puteam să continui.

"Vă rog, aveţi grijă de ea... Încercaţi...", am murmurat pe un ton stins, neconvingător, îndreptându-mă spre sala de aşteptare.

Nu, nu se poate... E inuman...

"Câţiva clienţi şi-au anulat comenzile".

Te rog... Trăieşte... Pentru mine. Pentru tine. Pentru eternitate.

Nu poţi să mori acum... Acum, când totul e negru. Acum, când speranţele mor. Acum, când în sfârşit te-am găsit.

Nu mă lăsa pradă ironiei destinului... Acum, când am început să descopăr că te iubesc.

*

Rulând pe o şosea ucigaşă... Către moarte. Către locul în care amintirile pier. Învăluit în acea ceaţă deasă, lipsită de viaţă, rece.

Kevin, vreau să trăiesc... Vreau să mă întorc în timp, sau, poate, să fac un mic voiaj în viitor pentru a-ţi da fotografia cu răsăritul de soare pe plaja uitată... Chiar vreau să fac lucrul acesta, e dorinţa mea cea mai de preţ...

Dora, chiar dacă nimeni, niciodată nu va scăpa blestemului, vreau să aflu care sunt amintirile tale... Vreau să te ating. Vreau să păşim împreună pe o poartă.

Nu, vă rog... Nu vreau să se sfârşească totul în moarte. N-aş putea rezista.

Cum să mă mai întorc în camera mea? Cum să mai beau din ceaşca de cafea? Cum să mai pătrund în intimitatea cuiva?

Am adormit, epuizat, pe scaunul din sala de aşteptare.

Am coborât pe scara rulantă absent, pierdut, având totuşi o ţintă unică. Să o reîntâlnesc, să găsesc infinitul în privirea ei.

Am început lupta cu timpul, marele nostru prieten şi cel mai înverşunat duşman. Am numărat, încet. Au trecut două garnituri. Răstimpul pentru a sări sau pentru a visa.

Am închis ochii şi am respirat, ca într-un ritual, ca într-o magie.

Când am privit din nou peronul metroului, o tânără stătea rezemată de un stâlp de susţinere, citind o carte. I-am privit titlul - The people act of love, by James Meek.

Am privit-o în ochi, pentru prima dată cu bucurie, cu speranţă.

"Hei...". I-am făcut un uşor semn cu mâna.

Atunci s-a petrecut ceva straniu, halucinant, care mi-a dat fiori de groază. Mă privea drept în ochi, dar în acelaşi timp nu mă vedea, de parcă am fi aparţinut a

două lumi diferite. Se uita ***prin mine.***

"Eu sunt... cel care te-am aşteptat în fiecare zi. Care e amintirea ta cea mai de preţ?".

A trecut şi al treilea tren, într-un huruit mecanic, înspăimântător. Apoi s-a aşternut tăcerea.

Locul de lângă stâlpul de susţinere era gol.

Când m-am trezit, sala era aproape pustie. Doar vreo două asistente rătăceau, iar paşii le sunau sec pe podeaua rece.

M-am îndreptat către cea care ştiam că are grijă de Dora.

"Cum se mai simte?", am întrebat-o pe nerăsuflate.

"Foarte prost... Ne temem că o vom pierde".

"Vă rog, lăsaţi-mă să intru... trebuie neapărat să-i spun ceva".

"Îmi pare rău, dar nu este posibil... Trebuie să se refacă, dacă acest lucru va fi posibil".

Am ignorat avertismentul asistentei şi am pătruns în rezervă.

Dora stătea întinsă, cu ochii închişi, conectată la aparate. Pe scaun i-am putut zări treningul albastru, cu câteva pete de sânge.

*

"Eu sunt... Te rog, nu muri. Nu ne-am cunoscut niciodată, până acum... şi totuşi, erai mereu în reveriile mele, de când te-am zărit prima dată, la metrou... Am ştiut întotdeauna că răstimpul e prea scurt... Dar te rog, nu atât de scurt... Nu chiar atât de scurt...".

Auzeam zgomotul metalic al aparatelor, în timp ce Dora zăcea inertă între aşternuturile albe.

"Te rog... Nu părăsi această lume... Aşa cum e, întunecată, rece, străină, ne poate oferi o poartă... O ieşire. Dacă tu mori, voi muri şi eu. Cine va mai cumpăra o colecţie întreagă James Meek? Cine îi va mai duce fotografia lui Kevin? Pe cine voi mai aştepta în subteranele metroului cu respiraţia tăiată?

Te rog, arată-mi calea... Nu e drept să se termine aici... Nu acum, nu cu noi doi în rolurile principale... Te rog, aproape că te ador...".

Tăcerea era tot mai adâncă, iar unul dintre aparate a scos un piuit slab.

Asistenta a pătruns în încăpere şi mi s-a adresat pe un ton ferm: "De data aceasta, nu vă mai rog. Vă ordon să părăsiţi încăperea. Ar putea fi ultimele ei clipe. Trebuie să văd dacă mai pot face ceva".

Am dat din cap în semn că am înţeles. Livid, pierdut, mă îndreptam deja către locul fără întoarcere.

Speranţa moare acolo unde, poate, cuvintele noastre ajung prea târziu.

"Am înţeles. Îmi cer scuze. Însă mai am şi eu o ultimă încercare... 30 de secunde. Îmi mai puteţi da 30 de secunde?".

A vrut să nege, dar în cele din urmă a încuviinţat, cu oarecare greutate.

"OK. 30 de secunde, după ceas".

M-am îndreptat din nou spre patul Dorei, evitând însă să o ating, spre a nu-i face, involuntar, vreun rău.

"Te rog... ştiu că amintirea ta cea mai de preţ este un răsărit de soare pe o plajă pustie... ştiu că atunci când te dărui, întreaga încăpere este în clarobscur şi asculţi muzică de ambient... ştiu că dorinţa ta cea mai arzătoare este să trăieşti pentru a avea o fetiţă... Nu mă întreba cum, dar pur şi simplu ştiu toate astea... Acum vrei să mă părăseşti, când în sfârşit am aflat?...".

Dora a întredeschis ochii. Am ieşit din rezervă, făcându-i semn asistentei să-şi facă meseria în continuare.

Începea o aşteptare foarte lungă...

*

Alb-negru. Viaţă-moarte. Clipă-infinit. Păcat-mântuire.

Om, diavol şi Dumnezeu, în cele din urmă...

Poate că, într-o zi, jocul va lua sfârşit... Probabil că nu voi apuca acea zi, dar mi-am dorit, cu ardoare, un singur lucru - să rămân în joc alături de fata de la metrou. Să nu părăsim încă scena.

După o săptămână de infern, în care aproape că n-am putut dormi, în care am crezut de zeci de ori în aceeaşi oră că voi fi silit să abandonez, în care am înţeles că destinul ne poate înălţa pe culmi sau ne poate da lovitura de graţie, am primit un telefon din partea asistentei.

Am aflat, aproape nemaiputând să o ascult, că Dora scăpase ca prin miracol. Va trebui încă să urmeze un tratament de întreţinere, dar va trăi.

"Mulţumesc", am rostit, fără a şti prea bine dacă cuvintele mele se adresau Dorei, infirmierei sau Cerului.

Am visat că într-o zi...

Kevin, nu am reuşit... Nimeni, după cum am încercat să spun şi prima dată, n-ar fi avut puterea să o facă.

Dar am avut şansa ca o străină să mă privească cu ochii întredeschişi din moarte, încercând să-mi spună că ar vrea să căutăm împreună... E singurul lucru magnific care mi s-a întâmplat vreodată în viaţă.

Păstrează visul... Te iubesc, aşa cum iubesc tot ceea ce este profund omenesc... Ne vom reîntâlni, cândva...